

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **D. D. L.**, nar. , státní příslušník, bytem, zastoupený JUDr. Karlem Polákem, advokátem se sídlem Lorecká 465, 284 01 Kutná Hora, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. OAM-7/ZA-ZA08-HA08-2014,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. OAM-7/ZA-ZA08-HA08-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Karla Poláka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 12.342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2014, č. j. OAM-7/ZA-ZA08-HA08-2014, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž uvádí, že oba výroky napadeného rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť dle jeho názoru jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nepřipustnou v rozporu s ustanovením § 10a písm. e) zákona o azylu. K zastavení řízení proto nebyl důvod, a to ani podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu ani žádný jiný. Sice se v daném případě jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, nicméně v této druhé žádosti žalobce uvedl nové skutečnosti, konkrétně uzavření manželství s paní , s níž a s její dcerou sdílí společnou domácnost v České republice a která má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt. Tato skutečnost v předchozím řízení uvedena nebyla, protože nastala až po jejím skončení, konkrétně 13. 12. 2013. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí a odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný uvádí, že žalobcem uvedené nové důvody, na základě kterých se domáhá opětovného meritorního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nepředstavují důvody azylově relevantní, jak ostatně žalovaný podrobně popsal a odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Uzavření manželství se státní příslušnicí nelze považovat bez dalšího za důvod hodný zvláštního zřetele, relevantní z pohledu § 14 zákona o azylu a v zemi původu žalobce žádné potíže dle svých tvrzení neměl.

Co se týče rodinných vazeb žalobce na území České republiky, žalovaný je toho názoru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K námitce žalobce, že v České republice realizuje svůj rodinný život s manželkou, žalovaný poznamenává, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, přičemž v tomto bodě odkazuje na usnesení NSS ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2009. Sám pojem rodinného života dle čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život, přičemž v první řadě se jedná o vztah manželů v zákonném a fungujícím manželství, výjimečně o blízký vztah snoubenců či dlouhodobé trvalé soužití rodiny s dětmi. V tomto bodě žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010-90. Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života, nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Nadto žalovaný uvádí, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 EÚLP státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (srov. rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Ohledně právní úpravy pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 30. 4. 2013, č. j. 8 Azs 33/2012.

Žalovaný rovněž s odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, poukazuje na skutečnost, že pokud by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebylo by možné v jeho případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobci však bylo dne 30. 5. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., v rámci tohoto řízení byl tedy jeho rodinný život a případné porušení čl. 8 Úmluvy dostatečným způsobem posouzeny. Dále je žalovaný názoru, že za situace, kdy se žalobce vědomě nelegálně zdržoval na území České republiky, mu musela být známa skutečnost, že se vystavuje nebezpečí potenciálního vyhoštění z území České republiky a nelze se tedy v jeho případě dovolávat společenské či pracovní integrace. Nadto měl možnost řešit svou situaci v režimu zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, což neučinil.

V replice žalobce uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření cituje nepřesně a neúplně závěry z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, a pomíjí tu část právního názoru NSS, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany, a že obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. Dále žalobce uvádí, že tvrzení žalovaného ve vyjádření o tom, že se ve svém rozhodnutí zabývat novými skutečnostmi uvedenými žalobcem a náležitě je odůvodnil, je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které je vnitřně rozporné. V úvodní části rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce uzavřel manželství dne 13. 12. 2013 a že řízení o předchozí žádosti žalobce bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 25. 7. 2013. V rozporu s tím, v další části rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce v současné žádosti uvedl zcela totožné důvody, tedy snahu setrvat na českém území společně s manželkou. Více se žalovaný uzavřením manželství žalobce nezabýval. Žalobce uzavírá, že tím, že žalovaný skutečnost, které nastala až po skončení prvního řízení, označil za skutečnosti dříve uváděnou, vyhnul se zcela své povinnosti zabývat se tím, zda by tato skutečnost mohla odůvodňovat udělení azylu (včetně humanitárního) či doplňkové ochrany.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 8. 1. 2014 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním občanem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti, je ateistou a není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Potvrdil, že proti němu nikdy nebylo, a ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Má středoškolské vzdělání, do svého odjezdu z vlasti studoval. opustil v květnu roku 2012, a to z důvodu podnikání v zahraničí. Cestoval letecky z vlasti do Francie, odtud pokračoval osobním automobilem přes Spolkovou republiku Německo do České republiky. K důvodům své opakovaně podané žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že tuto podal proto, že si pro svůj odjezd do ciziny vypůjčil peníze, aby mohl začít podnikat. Peníze však nevydělal a nemohl tedy svůj dluh splatit, z tohoto důvodu se nyní obává o svou bezpečnost. V České republice by rád zůstal, pracoval a vydělával peníze na splacení dluhu. Sdělil, že na území České republiky má manželku, paní , státní příslušnici, s níž uzavřel manželství dne 13. 12. 2013. V případě návratu do vlasti se obává nebezpečí, které by mu mohlo hrozit v souvislosti s nesplacením dluhu.

V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že vlast opustil s cílem podnikat v zahraničí. Ve Vietnamu neměl nikdy potíže se státními vietnamskými orgány. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádá z důvodu, že by zde rád zůstal se svou manželkou, založil rodinu, pracoval a vydělanými finančními prostředky splatil svůj dluh ve vlasti. S manželkou bydlí ve společné domácnosti v , kde mají pronajato ubytování. Domácnost žalobce sdílí rovněž s dcerou manželky, kterou má jeho žena z předchozího vztahu. Manželka je zaměstnána v české společnosti, jejíž název si nepamatuje. Na území České republiky má manželka žadatele povolen dlouhodobý pobyt. K důvodům své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaný doplnil, že tohoto institutu využil proto, že v současnosti nemá žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Krajský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem soudu žalovaný vyslovil souhlas výslovný a žalobce konkludentní, kdy ve lhůtě soudem stanovené nevyslovil, že na nařízení jednání trvá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání

důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřijatelných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Za tuto novou skutečnost je podle názoru krajského soudu třeba považovat manželství žalobce, které bylo uzavřeno dne 13. 12. 2013 s vietnamskou státní příslušnicí mající na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt (do 3. 4. 2015) a žalobcovo tvrzení o tom, že jedním z důvodů, pro které podává žádost o udělení mezinárodní ochrany, je právě touha zůstat na území České republiky se svojí ženou.

K tomuto závěru soud dospěl po srovnání relevantních částí správního spisu vedeného o druhé žádosti žalobce a správního spisu vedeného o první žádosti, které si za tím účelem vyžádal. Z těchto je zřejmé, že žalobce v první žádosti (a to ani při pohovoru) o své manželce vůbec nehovořil. To ostatně ani nemohl, neboť manželství uzavřel až dlouho po skončení správního řízení. Správní řízení bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 25. 7. 2013, které nabylo právní moci dne 30. 7. 2013, a manželství žalobce uzavřel až dne 13. 12. 2013.

Závěr žalovaného, že žalobce v druhé žádosti uvádí zcela totožné důvody, tedy mj. snahu setrvat na území České republiky společně se svou manželkou, proto nemá oporu ve správním spise a je nesprávný. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť nebyly dány podmínky pro zastavení řízení, ale bylo zapotřebí ve věci rozhodnout meritorně a posoudit, zda manželství žalobce může být důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Výsledek tohoto rozhodnutí nemůže soud v této fázi vůbec předjímat a nemůže ani hodnotit obsáhlé a podrobně odůvodněné závěry, které žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě. K tomu by byl soud oprávněn pouze za předpokladu, že by byly obsahem žalobou napadeného rozhodnutí.

V dalším řízení se tedy žalovaný zaměří na zodpovězení otázky, zda manželství žalobce může být důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Zhodnotí konkrétní okolnosti jeho uzavření (zejména délku předchozí známosti žalobce a jeho manželky, skutečnost, zda žalobce v době uzavření manželství disponoval potvrzením o oprávněnosti svého pobytu, které vyžaduje § 35 odst. 2 zákona č. 301/2000 Sb., matrikách, jménu a příjmení, ve znění pozdějších předpisů, apod.) a v návaznosti na to a případné další zjištěné skutečnosti posoudí, zda toto manželství lze považovat za věrohodné.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Na okraj soud poznamenává, že již samostatně nerozhodoval o druhém návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť ve lhůtě pro rozhodnutí o něm již rozhodl ve věci samé.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která spočívá v odměně za právní služby ve výši 12.342 Kč. Tuto částku tvoří tři úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu (žaloba a replika) – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.],

dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše navýšeno o částku odpovídající 21 % DPH. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Odměnu za samostatné návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě soud do náhrady nákladů řízení nezahrnul, neboť nic nebránilo tomu, aby první návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl již součástí žaloby (tento postup je naopak běžný). Druhý návrh pak byl podán proto, že návrh první byl neúplný.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 15. května 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Božena Kouřimová